

1.

Bela Kava.

^{spiral}
Cuni Ros.

328/172

C. A.
22/5.

Parisian.

AB.

32. 8/172

Bela kvača
"Ceni Kas".

V storo davnih časih je stala velika gora zelo pečnata - imenovali so jo "Kračjo goro". V snovju te gore je domačila lepa vasica ki je slovela zaradi bogatije. Vsi kmeti so imeli obilo žita, lepo živino, dobro plavnino in rodovitno polje, okoli hiš je pa bujno raslo sadno drvoje vseh vrst - okusnega sadja. Prebivalci so bili nicer do brodušni - ali ker so zmeraj bolj obogateli so postali nekako razkošni, vsabni, nekteri celo pride svēni.

Stara pravljica - ki se je le veasi se slisala je pravila - da bi melo biti v Kračji gori veliko kvač kakletih, ali h ubi so rekli šala je to - pravna šala - ni jih več kaklor prosod.

Neki večer pride star prosac, bil je truden bolehen, siromašen starček, ki je počasi pobzal ob palei po prašnem potu. Večernico je ravno zvonilo, ko dospe do prve hiše. Ponikno prosi za prenočišče, kmet mu ueli tubraj ni kruzja, pojte v drugo hišo.

Starac odluxi počasi v drugo hišo in prosi za prenočišče, kmet nevolno odreže:

E! Kaj! Za te nimam kraja, pojdi v drugo hišo
 Pri meni ni gostilna, in za ljudi tvoje vrste
 moja hiša nima kraja. Starc z dihne, obupno
 prosi v tretji hiši, posestnik ga naravnost
 popodi. Prezlastno leze naprej - v temni
 noči pride v slednjo hišico - supra je bila
 za steljo, tam se vleže siromak, truden
 bolehen, ter lačen v steljo - Ker v kratkem
 pretruden zaspi. Ljutraj pride kmet
 po steljo in dobi splečena siromaka.

Luni ga z noyo ter zakriči: Za hudica!
 Kaj delas tukaj, v moji stelji? Da se mi
 upravis k strani! steljo imam za poizje
 in ne za take potepuhe.

Starček ostane. Kako? tako! Bil je,
 pa izpreden čarovnik. Veste Kaj!
 Bog vas bo kaznoval, ker ste preveč
 osabni, preveč trdosrčni! Inverte
 Kaj je to? pokazal mu sreberno vzpletano
 vrvice. Ne? Dobro: To je vrvice od
 Kaeje gore - ta vrvice drži zaklete
 kae v gori. To vrvice bom strgal
 in zaklete kae bodejo pristle iz
 gore - ter vas cudovito strokivale
 in nadlegovale. - Strga vrvice:
 Zdaj pri leze iz Kaeje gore cele
 trope, cele ceste kae. - Napolnile

so pašnike, polje, travnike, vrte, — z lexle
 so v pohištvo, z lexle v hrane, v hleve v
 dronice — celo v kuhinje in izbe. Strah in
 stud je vladal po veseli — tako brezkrobnih
 vasici. Zhajajo se pri studincu vse
 radovedne jankice — to je bilo klepetanja
 ter žalovanja!

O jaj! o jaj! Ko sem zajela z dronice
 spolena — se mi je Rača okoli vrata zavila
 in tri so mi padle spoleni vred iz rok!
 Toži tresca se od gnjusna Rmetica.

Oh Raj! mene! Ko sem hotla zmeteti se
 je pribaliva iz peči velika črna Rača,
 Komaj da sem uskočila!

Oh in jas! zajemam seno — in iz zajetega
 seno so padle štiri Ruče in ena — ena!
 mvska, pobela kot gola mvslica se mi
 je ovila okoli noge! vriskala sem
 da so se pipe tresle!!

In pri nas — pri nas! Ko pridem v
 svinjak — odprem žlepko — ležita v žlebu
 dve Ruče! zalupila sem žlepko in odšla
 kot splasena kura!

Pri nas pa Ruče se zdaj kravam in
 konjam pod nogami lexijo!

Tas ne grem več u hlev! Da! pri Francu

so Rosičarji, skozi odprte dure prileze
zmiga kar v hišo, - v urbo in sila nar mirno,
La božjo voljo kaj pa bo to?

Drugo jutro so vsi posli - Koptela in
prah - in povsod so pravili od Kačja
gnezda!

Gnus, strah, brez upnosti zavlada. Vsi
lete k kupniku - k. gospodu. Ta si
ne ve pomagati in da svet: škofa
poprosimo! ta je dober, svet, moder,
mogocen gospod.

Lbrali so se nekteri velopenjeni kmoti,
vzeli nekaj zlata in srebra - ter sli
prosil škofa. Ta veli:

Darujte vaše darove cerkvi na
Kačji gori, v nedeljo bom gori meso
bral, in tam bom pomagal Kolikor
mogoče. Pregrsili ste se, pregrsili -
preo sabni ste v obnašanju in pretvra
srea proti siromaku! Caprijak - ki
je mogel zdržati Kaca v zaparu pri
Kačji gori - je dobil nadmočje, je dobil
pravico do vasi - in kliv je svojo
srd nad vso vasjo - bo hudo -
bo težavno!

V nedeljo so škof brali sveto maso
v mali cerkvi - na Kačji gori - vsi
od Kačja gnezda so bili prisotni.

usi iskreno molili, vsi darovali - bogato darovali. Po sveti masi so začeli škof brati v presvetih starih bukvicah - blagoropiti, Radili in molili - Zbrali so! Prisel je caprnjak - prišla tudi črna Rača za njim - in on je imel okoli vrata kaviti Rače.

Škof mu velijo:

V imenu presvetega Boga, presvete Trojice, v imenu presvete Device Marije ti zapovem in zaklenem nadlegovati škafi te le moje pravoverne ovčice.

In črna Rača in caprnjak velita: Dobro, iz hiš; iz pohištva homo žli ali iz okolice - pa ne gremo - to je naša stara last - to je naša stara pravica! In šli so! Caprnjak in Rača. Škof je se dolgo za njimi Radil - se dolgo molil.

Patem so škof rekli:

Kar je v moji moči - sem storil - nadlegoval vas ne bojo več - v pohištvo ne smejo - ali zunaj pohištva jih pustiti primru in g mahu!

On tako je bilo. V pohištvo ni bilo nikoli in nobene Rače nikdar, ali po pašnikih, po travnikih, po njivah so lele krizem sveta - bele, črne, sive, velike - majhne!

Po maloma so se jih ljudi aendar le navadili
in živeli v miru v Račjem gnezdu, tudi postli
so se vrnili. Tako so preživeli trideset
let.

Skof so bili že zelo stari, zboleli, umrli.
Pn po njih smrti so dobile Rače prasto
pot - v pohistov: Z ležle so v hlevu,
v hrane, v seno - v slamo, v drva, v
čuhinje celo v vebe so se zupale.

V pastelje so z ležle, kje so sibile - Kar
na mikro. Za dva dneva ni bilo več
posla v Račjem gnezdu - vsi vsi so
ušli. Nekteri kmeti so prišli
ob nes pogum: spravljali so se v druge
kraje - Ker tukaj jim ni bilo več
mogoče živeti!

V vasi je bil največji kmet, Ablinar
zelo bogat, priden, dobro spreten mož je
bil in imel je lepo, zelo hči, ki ji
bila 17 let stara. Katera se je tudi Rač
zelo hčala in prosila: Oh otey, prosim,
lepo prosim, gremo naprej, tukaj moram
do gnjusa umreti, tako se bojim
teh Rač, polzle, mozele in nevarne
so! Zar se jih ne morem navaditi
kar nož me prebode ako jo zagledam!

Koliko jih moram videti dan na dan! Polna
sem od same gnjusobe, oh kako bolna in
tresla se je uboga Jerica. Kot brerova
šilca.

No, bom pa šli! ali zelo, zelo nerad se
ločim od moje pasestve, take ne dobim
več - na celim svetu ne. -

Prisël je mlad papotnik iz
daljnega kraja - mar iz Lilske doline.
Zelo čvst, iskren - mlad je bil. Lajje
so se mu vili okrog glave. Kot črna
svilca ena volna, pod nosom so mu
izvetele ravno zlato se hlesčče
brkice, pod ktorim so se svetili preberni
zobe. Ki so bili okroženi z rudčim
barvanom - v kterim je živo blilo
življenja toplo kri. V Krepki Grad
je bila otisjena jamica - zelo se
je prilagla kroglenu svetčemu obrazu.
Stopil je tja pred očka odkril se, poročni
in prosil za proročje. Seveda da
je dobil in mlada Jerica mu prinese
toplo večerjo kar na mizo in jedli so!

Oče ga pradijo od Rod pride?

Od Lilske doline!

Kam da gre?

V široki svet gledat - kako da je visok
širok - doly in nov.

Ključar je izučén, in rad bi se malce bolj
izučil v svojem pokod elstori.

Ali je poljska dela vajen?

Kako da ne - saj sem zmeraj pomagal doma.
Ali bi ne hotel nekaj dni pomagati
spravljat ^{deteljs} seno, nujno je delo, ali delavec
ni zadobiti.

Pri teh besedah Pepka obleči, zavriška
in uide v drugo jabo. Kača čez sozany
dolga-bela, se prevali čez prag! Oh ti
presneti ^{z mi} pravi oče, zagradi jo in vrže
nazaj skorj vrata.

Oh to fermantisne Kače! čisto nas bojo
pregnale, zahtijo oči, in poklicijo Jerico
nazaj. Le pojdi, je že toone nič se ne boj!

Jerica pri lize - zelo previdno, preplačeno
z lojčimi očmi - obupno posede.

Oh te presnete Kače ihti, ne morem, pa
ne morem se jih navaditi, mvrle, polzle
so, tako dolge in tako se jih bojim -

Kar pretrese me ako jih vidim. -

Ali jih imate velik?

Veliko - veliko! oh kaj veliko, preobitno
jih je, kar mnogoli od njih. Na cente
in cente bi jih lahko nabral, ni re
bi jih zomranj Kalo nikoli ne!

Pa saj bomo mogli popustiti to Kače
g njedo, pomoči mi obupal sem!

Oh atej, prchubi atej, al pojdemo kmalo?
 Kmalo? Kmalo? Da bi le dobil Rako novo
 domačijo! Rako smo delali, preden da smo
 napravili potništvo, traomirke, nyrite in sadja
 Rolk sem ga vzgojed jas, - in vse - vse zapusteti.
 Dal bi rad celo moji premoženje ako bi
 se mogli fusiti te klete golardine! Kacje!!
 Mladene pomisli, slisil sem - od mojega strica
 slisil da se najo pregnati - znobiti da
 to niso naravne, da so to le zablato Kacje
 in potem se najo pregnati - so rekli.

Jerica pagbda ga, Kol odršenika, upa
 polna:

Al bi bilo to mojci?

Oci: Moja beseda, pri mene velja! Moji
 premoženje dam - a da bi le na domu postal!

Mladene: duj stric mnajo menda Kacje pregnati!
 tudi maj oče to trdijo.

Mlinari: Pojdi R stricu! idi! vsi ti bomo do
 smrti hvaležni in srečen bodeš - srečen!
 Pa pojdem, ali daleč je do strica od mojega doma
 si 3 dni hoje.

Oci: nič nede! Le pojdi, pomaj nam vs tega
 strahovita položaja.

Ljutraj so napregli, poslovil se je od Jerice
 pre Gubernivo, Ldrav mi ostani, pridraj!
 maj Juri - Bog in presveta Marija devica
 naj te spremite po dolgi poti.

Peljali so ga cel dan, potem se je voz vrnil
in on je šel peš naprej. Peto dan pride do
strice, ki so samovali v gorah, kjer so
nabirali rastline - za lekarne, smole
koprenini, jayode in druge zdravice.
Strie so vse poznali - zelo speteni zdravnik
so bili - znali so tudi običvanje &
različnimi duhovi.

Dobri dan strice!

Boj te primi! Juri!! Prod pa ti? Zdrav
in čil prideš kot pastirica, veseli-
me, zelo veseli!

Tako pa?

Oh strice prosim, lepo prosim pomagajte.
Rad! Kaj paboli?

Oh nič - prav nič! Zdrav sem, hvála
Boju! Ali sel sem po svetú in prisel
v netko vas - Kačje gnjerdó - je pravijo.
Tam je kač, vseh vest, prej vse mere
kakor listja in travé! Prošili so
me da bi napravil vas - da bi pomagal.
Tako - tako - Kačje gnjerdó! Šimone!
Gre - gre! samo nevarno je. Trikrat
sem jih spravil prečno preč, ali
menda je nevarno - zelo nevarno!
Da ves, stvar je staka: Zablete so
Kačé tam - zablete to m' prava m'
naravna reč! -

Soperija je, Rlete so Račo. Ali je
 med njimi velika bela Rača - to je
 gola bela žena v Rači podoli, nepomaga
 nič, zakletava lea površ. Menda je
 strahovita, ded od Katerca sem se
 zakletovanje kač naučil, so povedali
 da so jo videli: Debelo kot nabeno drvo
 in dolgo kot nobeden macesen! Ali
 kračb malo pride - meni se ni
 pripetilo nič.

Brati znaš, dam ti bukvice, stare, zelo
 stare so - v njih vidiš tukaj: prvi,
 drugi, tretji, četrti del. In tukaj
 so celverne piščalke, tale zelena -
 tale svinčena - tale sreberna in tale
 zlata.

Sprva greste k sveti masi - potem najboljše
 je za to nedeljo pred Sinčostjo - napravite
 v velikem, velikem okrogu gmade tem
 več - tem boljše: suhe veje, suhane drve
 suhe drevoje - vse kar padó yori.

Potem posetajte visoko smreko, omajite jo,
 na vrhu jo pcurtejte in vlekajte
 močne kolo skor, na kolo pribite deske,
 na deske pribite mikice in stal - tako
 do bodeš lahko sedel, bral, molil in
 pisal.

To smreko postavite v sredo gromade. Na
 Pinkostni ponedeljek zjutraj greste k sveti
 maši - vsi ljudi naj bodo s sveči prisostni.
 Po sveti maši prižgejo v cerkvi - pri sveti
 luči sveče ali bakljice.

Ti se podas' potom ljetre na tvoj sedez
 urh smreke - ljudje stopijo okrog gromade
 in jo zasmodijo. Ti molis' 3 očenase
 in zberes' prvi del rešetve iz bukovic ako
 hode gromada že gorela vzemi. Tulevno
 pišalko in piši na njo tako le:

Kačci! Kačci! šlišite!! Kačci Kačci pridite!
 Kavče bojo pribrle, skakale, vrtete se bojo,
 zelo jexne pihule, piškale - vse pojdejo
 na te - ali vse bojo v gromadi zgorele.
 Prišle bojo navadne, ali vse bojo v
 gromadi zgorele - majnsi in veči -
 nič se ne boj.

Ako jih ne bo več vzemi bukve, beri
 drugi stavik, pomoli ropet tri očenase
 potem vzemi sornceino pišal in ropet
 zapiški: Kačci! Kačci šlišite!! Kačci!
 Kačci pridite!! in prišle bojo težke
 debeli Kačci - poganjale se čerez ogenj
 ali vse v gromadi zgorele. Ogenj bo
 zmeraj bolj gorel - in plamtel.

Alko ne bo več debelih kač, pomoli' zapet 3
očenase, beri 3. stavek, vzemi srebrno piškalo
in zopet zapiskaj.

Zdaj bojo prišle bele kače, te so pa velike
nektere se bojo celo čez oči in j pogonale
silile boče to tebe, nič se ne boj, pade
bojo vse nazaj v gronado - vse bojo zgorle
Alko ne bo več belih kač - mores si 4.
stavek prebrati, 3 očenasē v moliti in
potem vreniš zlato piškalo in zapiskat
mores trikat:

Kraljica kač! al šliši? Kraljica kač
al me vidiš? pa pridis. In dobro do.
Kraljica do mene se ni prišla - in rešeni
bojo vsi v kačjem gnjordu - ker bojo vse
Lyarele.

Ali pa bi prišla. Belu keni v podobi
bele kače - menda ni - kakor so mi
poveljajni det - rešitve. Pride deheka
kot veli Ranskodrevo - in daljši kot
vsak mecesen - in pogrozne zaklataca,
Kraljica zgori tudi.

Ali jo vidiš križi se, in molj, prosj
sveto Marijo devico za priobestljivo
pomoč, da ne boče zjubljena tudi tvoja
blaga dušica napelke.

Ali iz ves' da je nekdo vidil Kačo Kraljico -
pusti Kletavane - prinesi mi nazaj bukve in
pisalke.

Atko pa na Kačo Kraljico ne pokličeš - pride
sama - pogreze tebe - in drugi dan je še veliko
več Kač pri lese iz grmade kakor jih je izgorelo
in te so tako hude - da morajo vsi ljudi
bežati.

Zahvalil se je in odsel!

Z Bogom hodi - dragi moj Luri - in nič se ne boj!
so se poslovili strie.

Ko pride nazaj v Kačo je gnyardo, so se ga vsi
zelo razveselili.

Kakko je v'ilo?

Dobro!

Posebno srčno ga je pozdravila Terica in
nje oče - Mlinar.

Kakko stoji naša stvar? Ali je upanje resitve
od naše neugode?

Da, da! je velil, z božjo pomočjo in pokoro bo
šlo! Imam gotovo upanje, imam tudi močna
sredstva da nam bo prisjalo resitva.

V nedeljo gremo vsi k sveti maši. Patem pet
Binkuštno nedeljo, ki pride še zdaj homo mogli
popraviti ogromno grms do, tam le na
tistem velikem pašniku. Grms da more
biti v dobi velikanška okroga.

Kar zamore cela ves in okolica srebro, lesa
 in drva more ee, tem več, tem lažje.
 Celo nedeljo moramo napravljati, voziti,
 graditi grnada. V grnadi se napravi
 vsabteri, bodi star ali mlad svojo zagnetišče
 z svojo, senom, hvojjo, hrustjo in smolnicjo.
 Na pravo bomo postavili, tisto visoko
 smreko, katero bomo v saboto pred binkostjo
 podrti, omajali in nakteri mi hote pripravili
 malo mirisovⁱⁿ stolček da bom mogel
 moliti in zalleti Rače. V binkosten
 ponedeljek gremo vsi v cerkev, vsaki
 more pri sebi imeti svečico.
 Po maši prižyete vse pri božji
 večni luči. Z gorecimi lučicami bomo
 prunjali Rakor na pomen do grnada
 tam se vsede vsabteri k svojem
 zagnetišču. Das se bom zlezel
 po ležtri na moj prastor urh
 smreke. Ko bom pokleknil more
 vsabteri z svečico svojo zagnetišče
 zagnoditi, toda, da bo de cela grnada
 na en hip izplamtala. Potem bomo
 zael moliti, oz bukvoe brati - ozel
 bom pisal in jel Kače Rlicati.

Prisile bojo, razkacene in hotele v me, ali
v plamenu bojo vse zjorele - vse Raci - doslednji,
reseni homo.

Jerica se oklene mu okoli vrata, on jo resno
nekoliko tujino pogleda - ustnice se smeje - ali očesci
mu nekoliko resno, bedne, tujino sijajo. Jerico
oblode strah ter žalostljiva skrb:

Kaklo bo stelo? Juri, kaklo bo de steloj?
Dobro, dobro!

Oče pridejo, kaklo Jerica? Pi mar imas naša
Jurja v proku? niga rjubilca? Jas tudi,
zelo lep, in lepega značaja je, tvoj naj bo de.
Moja resna želja je da vama izročim
spasstvo. Taj jas težko vse kamorem,
potrebujem podpore, in tukaj je meni Bog
poslal podporo - Račjemu gnjezdu
spasitelja in tebe izvrstna moža! -
Pi so vsi R sveti muši. Pondejlet so jeli
vsi Rmeti poriti drva - Kar so ga jiti
hise & moyle. Juri je zadržal zelo velik
akroz za grnado. Cel tedno Cel teden
so iskali suhovine, pederali, sekali
vorili, cepeli, skladali - v soboto so
bila dodelana pudsivita grnada.
Pi so po smreko, posekali, omajali, na
velni prevrtali. Napravili so mizico,
stolek in dobro pribili. Potim so
so^{jo} postavili v sred grnada Kroya

Na smreko so naslonili lejtro, vezano iz
dveh najvišjih lejtore, sešla je ravno do mirice.
Vse je bilo dobro volje, polno upanja.
Juri in Mlinar sta vse urečila! vse na tanko
preyvedala. Popoldne so prišli, vsak je imel
mopie plame, sena, suho hvoj^{smolnice}, (solnce)
da si je napravil kognetišče. N
Na binkoštno nedeljo pošli vsi k sveti hovi
službi. Juri in tudi Jerica sta sta k
spovedi in k svetem abhajika.
Vsi so bili veseli, polno upanja da se bo
posrečilo pešitva te strasne nezyode.

V nedeljo zvečer pride k Zupanu
-Mlinarju - stari belo lasi pastir - iz spodnje
plamine. Pasi je ovce, po solnčnem holmu.
Na enkrat zasliši neko šumarije - Ripu
starije pakarije. Parljivo gleda - kaj bi imelo
to biti - razleđa grozovitno kačo, zmaja
ali lindwurma, sam ni vidil prav: Debelo
je bilo, kakor lipa pred durmi, belo se je
lesketalo, na glavi je bilo videti nekaj
rudee nija joči greben, pri palzlo in privali-
lo se je iz kakor zvane "Kaeje vope".
Zarjalo je, kot vruta zarjalo in požrlo
kar na enkrat dva oona - in palzla je
maraj - v keriji brlog.

Puri obledi, grenka biser se mu razsveti v
 očesih in Jerica ga gubavno pogleda:
 Kaj, Juri, Kaj bode to? Ah on mi ne reče, -
 mila jo pogleda, solzica se lóci od
 trepalnic in pade ji na roko, vreča Kolibri,
 žalostna ko ^{morni} smrti suncu, ^{rečka} trpka ko
 smrti sop. Ah tuči njeno nežno
 medvoje oblijo trpke solzice. Za božjo
 voljo, Juri Kaj bo? Kaj bo?
 In Juri: Rešil vas bom! rešil in padla je
 druga trpka Kaplica na njeno glavo.
 Binkoštni, pondelok ustane, zgodaj
 kakor je že zdavno njegova navada,
 singl nebo se nekako raspano meši in
 vzhodu portaja svetlje, zora se
 pripelje v barsunu in preplava pinene
 nebo. In mehko-nejno preoblečeno
 postelce ustane presvetlo solnce -
 ustane in pregleda z topli kariki
 mladi binkoštni svet, prezalo
 jutro - prelep božji dar - ~~prezalo~~
 norave.

Ptice pojo in jučkajo (vričkajo)
 v dreves, iz grmovja, - iz sinja neba,
 ter pozice se po vrtek, pašni Rih
 in tratie smuje: oh danes je lepo!
 veselo! ni kdar se ni bilo tako.

Ali pri Alinarju naš mladi Juri na tihem
 bridke solze brise - tak dan - tako mi poslednja
 ura. Zrtvalse ho, vesil bode Kač, preljubo
 Jerico - vesil ponosna Alinarja - vesil celo
 Kačji gnjevdo. In tako lepo je prisojala
 naša kora predragoga novega zitiča in bitja
 iz Jeričinih oči! Kot pretoplo solnce iz
 sinjega neba. - Vstane gre na vet, Jerica
 pride že lepo nupravljena - oh kako naša
 zala, lepa je bila. - izborna ebethieica
 tega jutra.

Juri, moj preljubi edini moj Juri!
 Kaj bo? ali bo mo rešeni? Ali bodeva
 srečna?

Jerica, zala ljuba Jerica rešeni bomo,
 go tovo rešeni. - ali midva - midva -
 zmolita da se bova ločila - moja usoda
 zamore postati nemita, tipkagrenka
 skledica. - Ali bo posegla po mene
 grenka usoda - prosim te Jerica - zmoli
 za me kak našen očenazek, molitveca
 iz trojega prehlagega srčka ma pribojema
^{scatniku} ~~nebu~~ moč in veljavo.

Kako govoris Juri! tako ugla živis?
 Ali je nevarno?

Da, da, Jerica, poveti in prositi ti morem,
 ne pozabi me - in ako bo treba skrbti
 za mojo revno dušo. -

Zavalijo u trpke solrice čez lice in psajo
 nič ni rasice v svetle obličje. Joice
 postane trpko, odpade jej ves pogum, sola
 oblita se mu oklo^{ne} okoli vrata. Kako
 govoriš, Kako govoriš? Tli bo de naša rešitva
 najna poguba?

Jariže vjunači, Nie se ne boj! Ne^{si} mi
 je tako trpko - trpko mi sreč.

Če pridejo, pridejo drugi, zbirali so se
 kakor na penem^{sko}, prⁿigⁿije vsi, vsi
 so prišli v lpi, beli obleki in šli so
 na Kačjo goro, k sveti maši, Pravi
 spoved^o nehom so napravili.

Spredje so šli stroci, za temi belo oblecane
 venecane device, potem sveto neho, ⁷³
 nehom je stopal z upan Mlinar z Jurjom
 in za njimi drugi mo^{že}. Vsakteri si
 imel svečo.

Čudno - Kaci so se hle postkrile, nič jih
 ni bo videti. Po sveti maši so vsi
 prižgali svečice - ali Joice no svečice
 so dva krat zalile solrice. -

Prišli so do gornade, ostavili se
 okrog nje - vsaki je stopil k svojim
 kajn je tišcu. -

